

பல்வகை உயிர்ப் பேணலில் ஒழுக்கவியலின் பங்கு : ஆசாரக் கோவையை

அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு

முனைவர் க.கணேசராஜா

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

drkanesraj@gmail.com

ஆய்வின் அறிமுகம்

வரலாற்றுக் காலந்தொட்டே அறிவின் மிகப் பழமையானதும் மதிப்பு மிக்கதுமான ஒரு பிரிவாகத் தத்துவம் இருந்து வருகின்றது. மனிதர்கள் எதற்காக வாழ்கின்றார்கள் என்பது பற்றியும் அவர்தம் வாழ்க்கையின் நோக்கங்கள் எவை என்பது பற்றியும் உணர்வதற்கு அறிவு தேவையானதாக உள்ளது. இவ்வறிவினை தத்துவமே எமக்களிக்கிறது. சான்றோர்கள் பலரது சிறந்த சாதனைகளைத் தத்துவம் தன்னுள் கொண்டுள்ளது. வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களையும் அவற்றை அடையும் முறைகளையும் தத்துவக்கல்வி தருகிறது. பண்டைய கல்வி முறையில் மாணவர்கள் சிறந்த நூலறிவு பெற்றதுடன் சிறந்த நல்லொழுக்க வளர்ச்சியும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார்கள். அரசவைகளிலும் தத்துவ அறிஞர்களின் பங்களிப்பு மிகுதியாக இருந்தது.

மெய்யியல் எனும் சொல்லானது ஆங்கிலத்தில் 'Philosophy' என அழைக்கப்படுகிறது. இது 'Philosophia' எனும் ஆங்கிலப்பதத்திலிருந்து எழுந்ததாகும். இது Philo, Sophia என்ற இரு கிரேக்கச் சொல்லில் இருந்து தோற்றம் பெற்றதாகும். Philo எனும் சொல்லானது ஆர்வம், விருப்பம், தேடல் என அர்த்தம் கொள்ளலாம். அதேபோல் Sophia எனும் சொல்லானது அறிவு, ஞானம் என பொருள் கொள்ளப்படும். அத்தோடு அதனைவிட விரிவான பிரயோகத்தையும் உடையது. நடைமுறை விடயங்களில், பொறியியற் கலைகளில், வியாபாரங்களில் எல்லாம் எங்கு நுண்ணறிவானது ஆட்சி செலுத்த முடியுமோ அங்கெல்லாம் Sophia விற்கு இடம் உண்டெனலாம். ஹேமர் என்ற கிரேக்க சிந்தனையாளர் நுணுக்கமான தச்சுத்தொழிலை இதற்கு ஒப்பீடு செய்கின்றார். மெய்யியல் என்பது அறிவின் மீதான விருப்பு அல்லது தேடல் எனவும் அல்லது அறிவின் மீதான ஞானம் எனவும் உண்மை பற்றிய விசாரணை எனவும் (love of wisdom and knowledge) ஞானத்தின் மீதான காதல் எனவும் பௌதீக உலகம் பற்றிய முறைப்படுத்தப்பட்ட சிந்தனைகளாக புலமையாளர்கள் பொருள் கொள்கின்றார்கள். இம் மெய்யியலானது கீழைத்தேய மெய்யியல், மேலைத்தேய மெய்யியல் எனப் பாகுபடுத்தப்படுவதுண்டு. அத்தோடு இம் மெய்யியலில் சூழலியல் மெய்யியல் மற்றும் ஒழுக்கவியல் மெய்யியல் (Ethical Philosophy) என்பன முக்கியமானவையாகும். ஒழுக்க வியலென்பது ஒழுகு, நட, கடைப்பிடி, பின்பற்று என்று பொருள் கொள்ளத்தக்கது. சூழலியல் மெய்யியல் என்பது (Environmental Philosophy) மனிதனுக்கும் சூழலுக்கும் இடையேயுள்ள பிரச்சினைகளை ஆராய்வதாகவுள்ளது. மனிதன் பிறந்ததுமுதல் தனக்குப் புறம்பாகவுள்ள

மனிதன், தாவரம் இயற்கை விலங்குகள் போன்றவற்றோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தும் போது பல சவால்களை எதிர் நோக்குகின்றான். ஒருமனிதன் தனக்குப் புறம்பாகவுள்ள சூழலோடு எவ்வாறு நடத்தையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது தொடர்பாக பல தமிழியல் சிந்தனையாளர்களும் இலக்கியங்களும் பல்வேறுவகையான கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளன. குறிப்பாக தமிழியல் சிந்தனையாளர்கள் காலங்களைப் பிரித்துக் கூறும் போது இயற்கை நெறிக்காலம், அற நெறிக்காலம், சமய நெறிக்காலம், தத்துவநெறிக்காலம், அறிவியல் நெறிக்காலம் எனப் பிரித்துக் கூறுவதுண்டு. இக்காலப் பிரிவுகளில் அறநெறிக்காலத்தில் பல இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றது. குறிப்பாக பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களைக் கூறலாம். இந்நூல்களில் பெரும்பாலானவை நீதி, ஒழுக்கம், வாழ்க்கை நெறிமுறை பற்றி அதிகம் பேசப்படுகின்றது. இவற்றுள் திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம் போல் காணப்படும் சிறந்த நூல் ஆசாரக் கோவையாகும். இவ்வாய்வானது ஆசாரக் கோவையில் வெளிப்படுத்தப்படும் மனிதனுக்கும் சூழலுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பின் மூலமாக பல்லுயிர்ப் பேணுதல் எவ்வாறுள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

ஆசாரக் கோவை

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஆசாரக் கோவையுமொன்றாகும். இது 05ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழர் மெய்யியல்சார் நூலாகும். இந்நூலை பெருவாயின் முள்ளியார் இயற்றினார். இந்நூலை அவர் எழுதுவதற்கு “சகர ஸ்மிருதி, போதாயான தர்மசூத்திரம்’ போன்ற நூல்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன. இது 100 வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இந்நூலானது சாதாரண மனிதன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க விடயங்களை எட்டு வகையாக வலியுறுத்துகின்றது. அவை,

1. நன்றிமறவாமை
2. பொறுமை
3. இனியசொல்
4. எந்த உயிருக்கும் துன்பம் செய்யாமை
5. கல்வி
6. ஒப்புரவறிதல்
7. அறிவுடமை
8. நல்ல இனத்தோடு நட்புக் கொள்ளுதல்

போன்ற விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. ‘தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடும்’ என்பது பழமொழி. சிறுவயதிலிருந்து நல்ல பழக்கவழக்கங்களைக் கைக்கொள்வதன் மூலம் பௌதீகரீதியாகவும் பௌதீகதிதரீதியாகவும் பல நன்மைகள் கிடைக்குமென்பது அற வாதிகளின் கருத்தாகும். இந்தவகையில் ஆசாரக் கோவையும் தனிமனிதன் உலகில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே கூறியுள்ளது.

ஆசாரக்கோவையில் ஒழுக்கம்

ஒழுக்கம் என்பதற்கு நன்னடத்தை என்பது பொருள். ஒழுக்கமுடைய வாழ்வே உயர்ந்த வாழ்வு என்பது பண்டையத் தமிழரின் கொள்கை. ஆசாரக்கோவையில் ஒழுக்கம் பற்றிய செய்திகள் 7 இடங்களில் (1,2,4,63,64,81,100) சொல்லப்பட்டுள்ளன. சான்றாக,

நன்றியறிதல் பொறையுடைமை இன்சொல்லோடு

இன்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை கல்வியோடு

ஒப்புரவு ஆற்ற அறிதல் அறிவுடைமை

நல்லினத்தாரோடு நட்பு இவை எட்டும்

சொல்லிய ஆசார வித்து (ஆசார.1)

எனவரும் பாடலில் உதவியை மறக்கக் கூடாது என்றும் பொறுமையை கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும் இனிய சொற்களையே பேச வேண்டும் என்றும் உயிர்களுக்கு தீங்கு செய்ய கூடாது என்றும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்றும் உலக நடையை அறிந்து ஒழுக வேண்டும் என்றும் நல்லவர்களோடு நட்பு கொள்ள வேண்டும் என்றும் நவில்கிறது.

ஆசாரக் கோவையில் ஒழுக்கவியலும் பல்வகை உயிர்ப் பேணலும்

நாம் மட்டும் உண்டு உயிர் வாழ்ந்தால் அது சிறப்பான வாழ்வு ஆகாது. வறுமையிலும் சரி, வசதியிலும் சரி, நம்முடைய உணவை பிறருடன் பகிர்ந்து உண்ணுவதே சிறப்பாகும். அப்படி பிறருடன் பகிர்வதால் அவருடைய பசி ஆறும். ஆதலால் அவரும் உயிர் வாழ்வார். இதனால் நாம் மற்றோர் உயிரை பேணி காப்பாற்றுகிறோம். இதுவே நாம் மட்டும் உண்டு பசியால் பிறர் இறந்தால் அதுவும் பாவமாகும். உணவு கொடுத்து பிறரை வாழ வைப்பதற்கு நிகரானது, ஒழுக்கத்தினை புகட்டி ஒருவனை நன்னடத்தை கொண்டதாக மாற்றும் செயலாகும். இச்செயல் மூலம் குறிப்பிட்ட அம்மனிதன் மாத்திரமின்றி சமூகமும் பயன் பெறுகின்றது. சமூகத்தில் உள்ள ஏனைய உயிர்கள் நன்மையடைகின்றன. இதனை ஆசாரக்கோவை செவ்வனே நிறைவேற்றுகின்றது.

சூழலையும் நம்மையும் சுத்தமாக வைத்திருப்பதன் மூலம் பல்லுயிர்ப் பேணல்

விடியற்காலையில் விழித்தெழுந்து மனையை தூய்மையாக்கும் வகையில் குப்பைகளைப் போக்கி சாணத்தை தெளித்து தூய்மை செய்தல் வேண்டும். பின்பு அழுக்குள்ள பாத்திரங்களைக் கழுவி நீர்ச்சால் கமண்டலம் நிறையுமாறு மலர் அணிந்து அடுப்பினுள் தீமுட்ட வேண்டும். இவற்றின் மூலம் நோயற்ற வாழ்வினை மனிதன் மட்டுமின்றி ஏனைய உயிர்களும் பெற முடியுமென ஆசாரக் கோவை கூறுகின்றது. இதனை,

காட்டுக் களைந்து கலம் கழீஇ இல்லத்தை

ஆப்பி நீர் எங்கும் தெளித்துச் சிறுகாலை

நீர்ச்சால் கரகம் நிறைய மலரணிந்து

இல்லம் பொலிய அடுப்பினுள் தீப்பெய்க
நல்லது உறல் வேண்டுவார் (ஆசார.46)

என்ற பாடலால் அறியலாம். இக்கால கட்டத்திலும் இதன்படி சூழலை பேணும் முறையை மேற்கொண்டால் சிறந்ததாக இருக்கும்.

சுத்தம் சோறு போடும் என்பது பழமொழி. சில இடங்களில் அசுத்தம் செய்யக் கூடாது. இதற்கிணங்க ஒவ்வொரு மனிதரும் மலம் சலம் கழிக்க கூடாத இடங்களைப் பற்றி முள்ளியார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். இதனை, இயற்கையுடன் பொருந்திய வாழ்வில் சில இடங்கள் நல்ல இடங்கள் என ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன இது சுகாதாரம் கருதியே ஆகும் என்பது நோக்க தக்கது.

புல் பைங்கூழ் ஆப்பி சுடலைவழி தீர்த்தம்
தேவகுலம் நிழல் ஆனிலை வெண்பலி என்று
ஈரைந்தின் கண்ணும் உமிழ்வோடு இருபுலனும்
சோரார் உணர்வுடை யார் (ஆசார.32)

உண்டபின்னர் வாய்சுத்தம் செய்தல் ஒழுக்கத்தின் முதன்மை பண்பு. வாய் கழுவும் நீர் வயிற்றினில் செல்லாதவாறு நன்றாகக் கொப்பளித்து அதை உமிழ்தல் வேண்டும். பின்னர் உழுந்து அமிழும் அளவு நீரினை எடுத்துக் கண், மூக்கு, செவிகளாம் முப்பொறிகளை விரலால் தொட்டு மனத்தால் நினைத்து மும்முறை நீருந்த வேண்டும்.(27) இதனையே ஆசிரியர் “விரலுறுத்தி வாய்பூசல்” என மொழிவார்.

இழியாமை நன்குமிழ்ந்து எச்சில் அறவாய்
அடியோடு நன்கு துடைத்து வடிவுடைத்தா
முக்கால் குடித்துத் துடைத்து முகத்துறுப்பு
ஒத்தவகையால் விரலுறுத்தி வாய்பூசல்
மிக்கவர் கண்ட நெறி (ஆசார.27)

என்ற பாடலில் கூறுகிறது. ஆசாரத்தினை அழுத்தமாகக் கடைபிடிப்பவரிடம் இந்நெறி இன்று காணப்படுகிறது.

விருந்தோம்பல் மூலம் பல்லுயிர் பேணல்

தமிழரின் தலைச்சிறந்த பண்பாடு விருந்தோம்பல் ஆகும். இல்லத்திற்கு புதிதாக வருபவர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் பாங்கே விருந்தோம்பல் ஆகும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி விருந்தோம்பல் என்பதற்கு புதிதாக வருபரை உண்டி முதலியவற்றால் உபசரிக்கை என்று பொருள் கூறுகிறது. அவ்வாறு வருபவர் மனிதராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல

மாடு, குருவி போன்ற எவ்வகையான உயிராக இருந்தாலும் விருந்தோம்பல் அவசியமானதாகும். இதன் மூலம் பல்லுயிர் ஓம்பப்படுகின்றன. இதனை,

*முறுவல் இனிதுரை கால்நீர் மணை பாய்
கிடக்கையோடு இவ்வைந்தும் என்ப தலைச்சென்றார்க்கு
ஊணொடு செய்யும் இறப்பு (ஆசார.54)*

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடல் ஒருபடி மேலே சென்று விருந்தினர்க்கு விருந்து அளித்ததோடு மட்டும் அல்லாமல் புன்முறுவலோடு வரவேற்று இன்சொல்பேசி கால் கழுவ நீர் கொடுத்து ஆசனங்கள் கொடுத்து படுக்கை வசதி செய்து தர வேண்டும் என்கிறது. உலகில் சிறந்த இன்பம் ஈத்துவக்கும் இன்பம். அவ்வின்பத்திற்கு ஈடு வேறொன்றும் இல்லை. முள்ளியார் ஒழுக்கம் விரும்பிகள் எவர் எவர்க்கெல்லாம் கொடுத்துண்ண வேண்டுமெனப் பட்டியலிடுவர். இதனை,

*விருந்தினர் முத்தோர் பசுசிறை பிள்ளை
இவர்க் கூண் கொடுத்தாலும் உண்ணாரே என்றும்
ஒழுக்கம் பிழையாதவர் (ஆசார.21)*

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. ஒழுக்கம் பிழையாமைக்கு அறம், கொடுத்துண்பது தான் என்பது முள்ளியார் அறம். இவ்வறம் இன்று தடம் தவறிச் செல்வதால் தான் முதியோர் இல்லங்களும் குழந்தைகள் காப்பகங்களும் பிற காப்பகங்களும் பல்கி பெருகி உள்ளன.

சினம் தவிர்த்து பிற உயிர்களை காத்தல்

சினம் என்பது தான் சேர்ந்தாரை கொல்லும் தன்மை கொண்டது. ஆசாரக்கோவை இத்தகைய சினத்தை தவிர்த்து தன்னையும் பிறரையும் அழிக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறது. சினம் கொண்டாலும் தம் பெரியவரின் பெயரை வாயினால் கூறக்கூடாது, மனைவியை சினம் கொண்டு பேசி நீண்ட நேரம் அங்கேயே இருக்க வைக்கக்கூடாது, இழித்து பேசக்கூடாது, கீழ் மக்களை முறைப் பெயர் இட்டுக் கூறக்கூடாது என்று முள்ளியார் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

*“தெறுவந்தும் தம்குரவர் பேர்உரையார் இல்லத்து
உறுமி நெடிதும் இராஅர் - பெரியாரை
என்றும்முறை கொண்டு கூறார் புலையரையும்
நன்கறி வार्கூறார் முறை” (ஆசார.80)*

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது.

செய்யதகாதவை பற்றியுரைத்து பல்லுயிர் பேணலின் முக்கியத்துவத்தை கூறல்

ஆசாரக்கோவை செய்யத்தகாத செயல்களைப் பற்றி 33 பாடல்களில் இயம்பியுள்ளது. உதாரணமாக 37 ஆம் பாடலில்,

பிறர் மனைகள் களவு சூது கொலையோடு

அறனறிந்தார் இவ் ஐந்தும் நோக்கார் - திறனிலர் என்று

எள்ளப் படுவதாஉம் அன்றி நிரயத்துச்

செல்வழி உய்த் திடுதலால் (ஆசார.37)

பிறன் மனைவியை விரும்பக் கூடாது என்றும் கள்ளருந்தக் கூடாது என்றும் களவு செய்ய கூடாது என்றும், சூதாடக் கூடாது என்றும், கொலைப் பாவம் செய்யக் கூடாது என்றும் கூறி இவற்றையெல்லாம் செய்தால் நகரத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்று கூறியுள்ளது. இவற்றின் மூலம் பல்லுயிர்கள் மகிழ்ச்சியுடனும் எவ்வித இம்சைகளின்றியும் வாழ்கின்றன.

ஆசாரக்கோவை சில அம்சங்களில் பிற ஒழுக்கவியல் நூல்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. சூழலியல் மெய்யியலிலும், ஒழுக்க மெய்யியலிலும் முக்கியமாகக் காணப்படும் இந் நூலானது நாம் எத்திசையில் தூங்கவேண்டும், எத்திசையில் சாப்பிட வேண்டும், எவ்வாறு குளிக்க வேண்டும் இதுமட்டுமல்லாது மலம், ஜலம் கழிக்க வேண்டிய இடங்கள், யாரை மதிக்க வேண்டும், கலாசாரரீதியாக எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்றும் இந்நூல் விபரிக்கின்றது. சாதாரண மனிதனின் ஆளுமை விருத்தியடைவதற்கான சிந்தனைகளை விபரிப்பதன் மூலம் பல்வகை உயிர்ப் பேணல் முறைகளை இந்நூல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இராமசுப்பிரமணியம், எம்.ஏ., 2009, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு தொகுதி 1, செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை.
2. இராமசுப்பிரமணியம், எம்.ஏ., 2009, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு தொகுதி 2, செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை.
3. இராமசுப்பிரமணியம், எம்.ஏ., 2009, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு தொகுதி 3, செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை.
4. கணேசராஜா, க., 2016, மெய்யியல் பிரச்சினைகள், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக வெளிவாரிக் கற்கைகள் நிலைய வெளியீடு, இலங்கை
5. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ்., 2014, ஆசாரக்கோவை மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.
6. சொக்கலிங்கம், சு.ந., 2003, ஆசாரக்கோவை, வானதி பதிப்பகம், சென்னை
7. ஞானக்குமாரன், நா., 2012, மெய்யியல், சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு.
8. பத்மதேவன், மற்றும் தமிழ்ப்பிரியன், 2014, நீதி நூல் களஞ்சியம், கொற்றவை வெளியீடு, சென்னை.
9. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., 1978, தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், பெபற் பதிப்பகம், கொழும்பு